

Пятніца, 24 ліпеня 1998 г.

№ 77

Кошт свабодны

СВАБОДА

Забаронена 24 лістапада 1997 г.

Памірае чалавек

Адвакат пайшоў на адчайны крок, каб дамагчыся справядлівасці

Адвакат Аляксей Філіпчанка, які два тыдні таму ўчыніў самаспаленне перад будынкам Наваполацкага гарадскога суда, цяпер знаходзіцца пры смерці ў Віцебскім абласным апёкавым цэнтры.

Як ужо паведамляла наша газета, 49-гадовы адвакат падпалаў сябе ў знак прэтэсту супраць самавольства мясцовыя уладаў, якія ўсімі магчымымі способамі імкнуцца высліц з законнага жылля ягоную падабаронную. Персанальная пенсіянерка Антаніна Воранава жыве ў Наваполацку ў кватэры, атрыманай яшчэ ў савецкія часы. У маладыя гады заслужаны будаўнік БССР Антаніна Воранава была прэміраваная за ўдарную працу льготнай чаргой на кватэрку. Аднак другі муж Воранавай, з якім у яе не склася жыццё, пасля разводу пачаў заяйляць свае права на гэту кватэрку. Кажуць, ён мае добрыя сувязі ў пракуратуры, і ў судзе, і сярод «вертыкальшчыкаў». Жанчына спрабавала з дапамогаю адваката Філіпчанкі адстаяць сваё жылле праз суд, але адразу адчула на себе ўсю магутнасць мясцовай выканайчай машыны. Для таго каб высліці Воранаву з кватэры, выкарстоўваліся і міліцыя, і праукратура, і нават пажарныя. Непрыкрытая вайна цягнулася не-калькі месяцаў.

У пачатку лета пасля чарговага такога «візіту» Антаніна Воранава зачынілася ў кватэры і прыграziла, што ўзваре сябе пры дапамозе газавага балона. Яе адвакат сеў каля дзвярэй і падрытаваўся абліца бензінам і падпалаў сябе. Аднак уладам тады ўдалося ўгаварыць змагароў за справядлівасць. Здавалася, канфлікт быў вычарпаны. Але ў хуткі часе «машына» зноў запра-

чавала. Відаць, «наверсе» было вырашана не ствараць прэцэдэнт, калі чалавек з народа змог адолець бюрократычнай машыні. Цяжба працягвалася. Не паўплывала на яе вынік і галадоўка, якую Філіпчанка правёў у знак прэтэсту супраць самавольства ўладаў.

8 ліпеня павінен быў адбыцца суд, які вынес бы пастанову арыштаваць упартага адваката. І тады Філіпчанка, які ўбачыў у будынку суда падрытаваны нарад міліцыі, абліў сябе бензінам і падпалаўся. Па словах відавочцаў, польмі ад трох літраў бензіну шуганула вышэй дрэваў..

Пазней, ужо ў бальніцы, Філіпчанка заяўлю, што ён цалкам усведамляў свае дзеянні. Першыя дні адвакат быў пры паміяці. Псіхіяtry, якія гутарылі з ім пасля «вогненнай» акцыі, ніякіх адхленняў у пісціхіі не выявілі.

На целе адваката амаль няма жывога месца, ён атрымаў апёкі трэцяй ступені (усыго іх чатыры). Пасля пяці сутак барацьбы за жыццё Філіпчанкі медыкі перавезлі яго з Наваполацка ў Віцебск. Але ў арганізм ужо пранікла інфекцыя і хутка зробіць сваю чорную справу — Філіпчанка памрэ. Эты факт прызнаюць і самі медыкі. Абстаяльванне, якое яшчэ можа дапамагчы адвакату выйграць спрэчку са смерцю, ёсьць толькі ў Мінску. Аднак гэтага чалавека ўсталіць чамусці не пераводзяць, хача разельна дапамагчы яму можна толькі тут.

Іван БАБІЧАЎ

Росквіт на складзе

Міністэрства статыстыкі паведаміла вынікі «росквіту» беларускай эканомікі за першую палову 1998 года.

З кожнымі месяцамі прамысловасць выпускае ўсё больш прадукцыі, але пры гэтым рэнтабельнасць вытворчасці змянілася, а чвэрць прадпрыемстваў наогул працуюць стратна. А раз няма прыбытку, то заработка плата мізэрная, да таго ж і яе не заўсёды выплачваюць у належных тэрмінах.

Тым часамі цэнзы на спажывецкія тавары растуць апераджальнымі тэмпамі. У чэрвені прадукты харчавання падаражалі большымі за 3 працэнты, а з пачатку года кошты ўзраслі амаль на 25 працэнтаў.

Яскравай ілюстрацыяй «поспехаў» беларускай эканомікі з'яўляюцца склады. Запасы гатовай прамысловай прадукцыі за пайгоду павялічыліся большымі чым у 1,5 раза і дасягнулі астранамічнай сумы ў 25,6 трлыёнаў рублёў. Карабеяў какучы, 1/10 частка прадукцыі, вырабленай у першым пайгоддзі, аказалася нікому непатрабнай. Яе не ўдаеца не толькі прадаць «за жывыя гроши», але і абмяняць на што-небудзь па бартэры.

Такім чынам, як і ў быльшыя часы, галоўнае: давай, давай! І даюць. А што толку?

Канстанцін СКУРАТОВІЧ

Да ўвагі чытачоў!

Наставны нумар газеты НАВІНЫ выйдзе ў пятніцу, 31 ліпеня. Нагадаем, што скарочаны графік выпуску выкліканы тэхнічнымі прычынамі. Са жніўня газета зноў будзе выходзіць трох разаў на тыдзень.

РЭДАКЦЫЯ

У калгасах і саўгасах пачынаецца чарговая «бітва за ўраджай».

Шэсце

У наступны панядзелак у Мінску па ініцыятыве дэмакратычных партый і правадзіца шэсце з нагоды 8-й гадавіны прыняцця Дэкларацыі аб дзяржаўным суверэнітэце Беларусі. Шэсце пачненца а 18 гадзіне ад кінатэатра «Кастрычнік» і завершыцца мітынгам каля Опернага тэатра.

Візы

З 1 жніўня пасольства Польшчы ў Мінску, а таксама консульствы ў Брэсце і Гроднені пачненцы выдаваць шматразовыя і аднаразовыя візы. Кошт шматразовай візы складзе 14 долараў ЗША, аднаразовай — 5 долараў. Тэрмін выдачы — 7 рабочых дзён. Экспрэс-візу можна будзе атрымазаць за 3 дні, але каштаваць яна будзе даражай на 24 долары.

Самых разумных і спрытных чакаюць студэнцкія билеты

Сёлета ў вышэйшыя навучальныя ўстановы Беларусі паступае амаль 60 тысяч чалавек. Але шанцы паступіць ёсць далёка не ва ўсіх: 42 дзяржаўныя ВНУ краіны гатоўвия прыняць толькі 23 тысячи студэнтаў.

Наш карэспандэнт наведаў прыёмныя камісіі розных ВНУ Беларусі і пацікавіўся, які конкурс сёлета траба прайсці абітурыенту, каб стаць студэнтам. Вось што атрымалася ў выніку.

У самы прэстыжны Беларускі дзяржаўны юніверсітэт сёлета паступае больш за 5 тысяч чалавек, якія прэтэндуюць на 1.740 месцаў. Такім чынам, сярэдні конкурс у БДУ складае тры чалавекі на месца. Але лічбы конкурсаў сур'ёзна адрозніваюцца ў залежнасці ад абрацай спецыяльнасці. Напрыклад, на спецыяльнасць «сацыялогія» конкурс складае 6,6 чалавека на адно месца, а вось вывучаць экалогію на біялагічным факультэце ахвотных няшмат: на 15 месцаў — усыго 15 прэтэндантаў.

адзін з галоўных прыярытэтаў навучання. Спецыялісты прагнаюць, што праз некалькі гадоў Беларусь будзе задыхацца ад лішку эканамістаў. І гэта пры амаль ушчэнт разбуранай эканоміцы краіны. Дарэчы, амаль анекдотичная сітуацыя: наўмышлішы конкурс на «эканоміку» — у Агратэхнічным юніверсітэце.

На 12 месцаў тут прэтэндуе каля 200 чалавек.

Перакладчыкі, медыкі, настаўнікі...

Другім прыярытэтам сучаснага навучання можна лічыць замежныя мовы, перш за ўсё — англійскую. У Лінгвістычным юніверсітэце сярод тых, хто хоча вывучаць англійскую мову на прэстыжным перакладчыцкім факультэце, толькі кожны шосты змоха рэзільваваць сваю мару. На другім месцы па папулярнасці ў Лінгвістычным юніверсітэце, які ні дзіўна, — арабская мова. Колькасць жадаючых размайляць па-арабску ў 5,6 раза перавышае магчымасці ўніверсітэта. На педагогічных факультэтах МДЛУ найвышэйшы конкурс — на іспанскім факультэце: 4 чалавекі на месца, нават вышэй, чым на англійскім (3,8). А прасцей за ўсё патрапіць у Лінгвістычны юніверсітэт, пажадаўшы вывучаць французскую мову разам з бельгійскім.

ларускай. Тут конкурс складае ўсяго пайтара чалавека на месца.

Даволі прости стаць студэнтам Універсітэта інфарматыкі і радыёэлектронікі — конкурс не перавышае 2,4 чалавека на месца. У Педагагічным юніверсітэце ўсё залежыць ад спецыяльнасці: калі вас цікавіць англійская мова разам з беларускай, то паступіць ня просто, бо конкурс — 7,4 чалавека на месца. І паступленне амаль гарантаванае, калі ваша мара — выкладаць дзеяць у школе музыку і спевы разам з сусветнай і айчыннай культурай (на 25 месцаў — 26 прэтэндантаў).

У Медыцынскім інстытуце найбольш прэстыжнымі ліцацца прафесіі педыятрата і стаматолага — толькі кожны пяты з паступаючых на гэтыя факультэты зможа сёлета пачаць вучобу па абрацай спецыяльнасці.

Хочаш быць міліцыянтам?

У Акадэміі МУС, якую звычайна называюць «міліцыйскай акадэміяй», сярэдні конкурс складае тры чалавекі на месца. Акадэмія рыхтуе супрацоўнікі міліцыі для аператаруўнай працы ў крымінальным вышуку і іншых службах, следчы і экспертаў, участковых інспектараў і інспектараў ДАІ, а таксама персанал турмаў і калоній. На словах начальніка факультэта крымінальнай міліцыі маёра Аляксандра Маліноўскага, звычайна ў Акадэміі прымаюцца толькі хлопцы, але заўсёды існуюць «асобы ўмовы» для дзяячут — прымаюць толькі тых, чые бацькі-супрацоўнікі міліцыі загінулі на пасадзе, але бяруць і спартсменак. Сёлета, напрыклад, разам з

хлопцамі ў міліцыйскую акадэмію паступаюць 34 дзяўчыны.

Дарэчы, паколькі Акадэмія МУС з'яўляецца спецыялізаваным ВНУ, дык і правілы паступлення тут свае. Як паведаміў маёр Маліноўскі, тым, хто хоча свае жыццё звязаць з міліцыйскай службай, трэба яшчэ да першага траўня падаць заяву ў рэгіянальны аддзялені ўнутраных спраў. Потым будзячага курсанта чакае дасканала медкамісія. Мясцовы аддзел унутраных спраў да 20 чэрвеня перасылае асабістую справу абітурыенту ў Акадэмію, а тая па пошце вылікае яго на экзамены. Аляксандар Маліноўскі адмовіўся паведаміць агульную колькасць абітурыенту, але зазначыў, што сярод іх — 168 медалістуў. На думку маёра, гэта сведчыць пра папулярнасць міліцыйской акадэміі сярод беларускіх юнакоў.

Не пашанцавала — вучыся за грошы

Тым, каму не пашанцавала пачаць вучыцца за дзяржаўны кошт, свае паслугі пропануюць 13 недзяржаўных ВНУ, а таксама платныя аддзяленні дзяржаўных ВНУ. Звычайна прым'ята на платнае навучанне пачынаюцца пасля заканчэння прыёмных экзаменаў у «бясплатніку». Год платнага навучання каштует у сярэднім ад 600 да 1.500 долараў ЗША. Праўда, у некаторых дзяржаўных ВНУ існуе тэарэтичнае магчымасць перавесціся на бясплатнае навучанне — але толькі для тых, хто вучыцца «на пяцёркі», і толькі пры наяўнасці свабодных месцаў.

Расцілай ПЕРМЯКОЎ

З 21 ліпеня Беларусбанк пачаў прымаць заявы ад «пацирпелых укладчыкаў», якія трymалі свае грошы ў Ашчадным банку і страцілі зберажэнні ў выніку інфляцыі. Аднак не спяшайцеся раздавацца: жывых грошей узамен Беларусбанк пакуль не дае.

Для каго?

На нейкую кампенсацыю можуць разлічаць дзве катэгорыі укладчыкаў.

Па-першае, гэта тыя, хто яшчэ ў савецкі час **падпісаўся на каштоўныя паперы мэтавай беспрацентнай пазыкі 1990 г.** Тады, калі памятаецце, людзям прапанувалі наперад заплатіць за дарагі дэфіцитныя тавары кшталт каляровага тэлевізара або аўтамабіля, а аддаць яго абяцалі праз некалькі гадоў. У выніку — ні грошей, ні рэчай.

Па-другое, Беларусбанк прымае заявы ад тых, хто меў (або зрабіў) грашовыя ўклады ў Ашчадным банку Рэспублікі Беларусь у перыяд з 1 студзеня 1992 года да 1 студзеня 1995 года. Калі чалавек пам'ёр, права на кампенсацыю маюць ягоныя спадкаемцы.

Увага: вы нічога не атрымаецце, калі ваш уклад ляжыць у банку менш за 3 месяцы. Не падлягаюць кампенсацыі таксама выйгрышныя ўклады і ўклады на аб'яднаных і кампенсацыйных рахунках.

Дзяржава абяцае кампенсацыю

Замест грошай — аблігациі

Аблігациі

Вярнуць людзям страты ад інфляцыйнага плануеца шляхам выдачы так званых дзяржайных кампенсацыйных аблігаций — спецыяльных каштоўных папераў. Іх выдадуць усім, хто мае права на кампенсацыю (дакладны графік атрымання гэтых дакументаў можна даведацца ў вашым аддзленні Беларусбанка).

Яшчэ праз некаторы час дзяржава пачне выкупляць гэтыя аблігациі ў людзей — за гроши. На ўсю працэдуру выкупу **прадугледжаны дзесяцігадовы тэрмін** — з 1998 па 2007 год. У каго дзяржава купіць аблігациі ў першую чаргу, будзе вырашыць Савет міністраў. Пакуль што плануеца, што ў 1998—2000 гадах выкупіць аблігациі **пенсіянераў** (гэта значыць тых, хто дасягнуў пенсійнага ўзросту на момант падпісання адпаведнага прэзідэнцкага ўказа, а ён датаваны 21 красавіка 1998 г.).

У адпаведнасці з пастановай Савета міністраў сёлета, у 1998 г., дзяржава павінна купіць аблі-

гациі ў грамадзянаў, якім слоўнілася 75 і больш гадоў. Акрамя таго, у пераліку льготнікаў на сёлетні год значацца бацькі і удоўы ваеннаслужачых, якія загінулі пры выкананні вайсковага абавязку, а таксама асобы, што маюць ордэны і медалі за самадарную працу і бездакорную воінскую службу ў гады вайны 1941—1945 гг.

Грошы

Наяўных грошей не дадуць. Пагашацца аблігациі будуть **безнайўнымі рублямі**, якія будуть паступаць на спецыяльныя рахункі ў тым жа Беларусбанку. Уладальнік рахунка будзе мець магчымасць іх выкарыстоўваць праз разліковы чэк (чекавую книжку) альбо праз аплату па даручэнні.

З чекавымі книжкамі некаторыя ўжо змаглі пазнаёміцца — асобныя банкі пропануюць такую паслугу. Тут ёсць свае перавагі: нават калі вы згубілі книжку — гроши не пропалі, бо да кожнага чека патрэбна вишиподліс (а часам і пашпарт).

Што ж да аплаты «па даруч-

ченні», то гэта значыць наступнае: калі вам ужо налічылі кампенсацыйную выплату і вы хоцеце купіць, напрыклад, мяшок цементу або мэблевы гарнітур, — ідзяце ў краму, выпісваце рахунак, прыходзіце з ім у банк, а пасля прад'яўляце ў магазін не дакумент, які пашвердзіць пе-раліченне патрэбнай сумы. Клопату, канечнече, больш — але ў прынцыпе гэта тыя самыя гроши. Натуральная, за іх нічога нельга будзе купіць на базары. Затое плануеца, што крамы будуть абавязаныя прымаць плату з гэтых рахункаў нават за прадукты харчавання (правда, такое рашэнне пакуль не прынатае).

Перспектывы

Работнікі банкаўскай сферы далі карэспандэнту нашай газеты даволі песімістычны каментары на након перспектывай гэтай ідэі. У кожным разе, **разлічваць на значную суму кампенсацыі** нікому не варта.

Індэксация будуть рабіць з разліку на 1 студзеня 1996. Калі ж узяць пад увагу інфляцыю

1996-1998 гг. (а таксама тых гадоў, якія вам давядзенца ча-каць сваёй чаргі), то ў выніку ўсё роўна атрымаецца лічба, непараўнальная з реальнымі стратамі ўкладчыкаў Ашчадна-га банка.

Да таго ж, на думку банкіраў, ураду будзе цікава знайсці сродкі на выплаты па гэтых аблігациях. У якасці адной з крэыніц папалуення спецыяльнага фонду кампенсацый разглядаюцца паступленні ад прыватизацый, а яна, я вядома, цяпер практична спынілася. Яшчэ адна названая крэыніца — вяртанне незаконна атрыманых крэдытаў на будаўніцтва жылля — выглядае зусім нерэальна. Застаюцца хіба што, як запісана ў документах, «добраўжывтвны ўзносы і ахвяраванні», таксама беспрацентныя крэдыты Нацыянальнага банка.

Так што ўся гэтая кампенсацыя — перш за ўсё прапагандысцкі крок, які павінен пака-заць, што нашая дзяржава вельмі дбае пра чалавека. «Звычайна ўкладчыку», якіх у Беларусі многія сотні тысячяў, цяжка разлічваць на атрыманне грошей раней, чым у наступным стагоддзі.

Тым не менш, як і ў сітуацыі з прыватизацыйнымі чэкамі «Маёмысці», нават ад гэтых не-вялікіх шанцаў атрымаць хоць нейкія гроши — **адмаўляцца не варта**.

Алесь САДОЎСКИ

Палац за кошт кватэр

Новае грандыёзнае будаўніцтва пачынаеца ў Магілёве. Будуць узвядзецца лядовы палац на 3.000 гледачоў.

Будаўніцтва з'яўляецца «прэзідэнцкім аўектам». Сродкі выдзяляюцца сапраўды вялізныя — больш за 3 млн. долараў. Будаўвач будуць ударнымі тэмпамі: увод запланаваны ўжо ў верасень 1999 года. Палац будзе мець сучасны ўнутраны дизайн, якія сучасны аbstаліяванне, добраўпарадкаваныя глядацкія tryбуны.

У прынцыпе, такі палац для «лядовых» відаў спорту патрабуны. Але ж у Магілёве ёсць людзі, якія стаяць у чарсе на жыллі яшчэ з 1966 года, і на іхня кватэрэ дзяржава грошей так і не змагла знайсці.

Сымон ГЛАЗШТЕЙН

Суд змагаеца з сухотамі

Рашэннем Слонімскага суда чацаўра чалавек накіраваны на прымусовая лячэнне ад сухотаў (туберкулёзу).

Эта людзі, якія выйшлі з папрачных установ, алкаголікі. Сёлете ўжо двое жыхароў Слонімскага раёна памерлі ад гэтай хваробы.

Андрэй ДУРЭЙКА

Новыя правілы для старой бутэлькі

Некаторым даводзіцца прыходзіць на пункт прыёму шклатары двойчы. Першы раз — каб даведацца пра «новыя правілы». Другі — каб прынесці чистыя бутэлькі.

У стаічных пунктах прыёму шклатары стала свабадней, чэрті зменшыліся. Адышли ў мінулае і часы, калі ў адным пункце прымалі толькі «з вінтом», а ў другім — толькі «піўнія». Цяпер там можна здаць практична ўсю тару — як слоікі, так і бутэлькі з падлівай, гарэлкі і кока-колы. Але — па новых правілах.

За апошнія часы збор і здача бутэльек канчатковая стала прывіліяванай справай бомжай і пенсіянераў. Ніхто ўжо не дзівіцца, калі бачыць нават даволі прыстайнага выгляду бабульку, якая корпаеца ў сметніку ў пошуках яшчэ адной непашкоджанай бутэлькі.

Але ж шклатару маюць усе: у кожнай сям'і выліваецца пэўная колькасць напояў і з'ядеца нейкай колькасць маянзы. І тару трэба здаваць: звычайна гэта адбываецца пару разоў на год — калі на балкон ужо нельга паславаці і ніводнай пустой бутэлькі. Тады торы набіваюць шклатары, і людзі цягніцца ў прымёны пункт. Адкуль іх — паводле новых правілаў — адпраўляюць дадому — змываць этикеткі.

Згодна з новым парадкам,

кожны, хто хоча здаць шклатару з-пад канъяку і гарэлкі, мусіць спачатку дома адмыць этикеткі з бутэлькі, і лічыцца ўсю колькасць напояў — мінскі завод «Крышталь». «Крышталь», маўляй, імкнецца зніціць выдаткі на вытворчасць сваіх прадукцыі і таму пераклаў працу па вымыванні этикетак на спажыўца.

Тым, каму не падабаецца пару гадзінай адмыць этикеткі ад «двойчы», прыміць на пунктах прыёмуў тымі самымі «крымінальнымі элементамі».

Дарэчы, сярод тых, хто вымушаны са сваёй тарай цягніцца назад, каб адмочваць і адкліваць этикеткі, найчасцей можна пачуць словаў кшталт: «Гэта ўсё падпольная гарэлачная мафія прыдумала, каб не мець сабе клопату з мыццём і адскрабаннем этикетак». Што ж, свая логіка ў гэтым ёсць, тым больш што надрукаваць новыя этикеткі зусім нескладана і нядорага.

Гэтаксама лагічна выглядае яшчэ адзін варыянт, таксама выказаны чыноўнікамі управління «левай» гарэлкі. Бы, маўляй, «кры-

Стараўтай застаеца ў турме

Былому старшыні акцыянернага таварыства «Рассвет» Васілю Стараўтайству не варта спадзявацца на выхад з-пад варты на падпіску аб навыездзе.

Гэта стала ясна пасля таго, як спэцыяльная камісія зрабіла сваё заключэнне адносна стану здароўя В. Стараўтайава. Прафесары медыцыны В. Шалькевіч, А. Чыж, судовы эксперт Р. Давыдаў і доктар Ю. Гускоў прызналі, што 74-гадовы вязень «амерыканкі» сапраўды мае шэраг захворванняў, але палічылі, што яму дастатковая разгулярная медыцынская агліду. «Фактычна такое заключэнне медыкай азначае, што пытанне аб змене меры ўтрымання нават не будзе разглядацца», — патлумачыў НАВІНАМ следчы А. Шык. Ён адзначыў, што эксперты тадэш не адказаці на прамое пытанне следства, ці можа Стараўтай на стане здароўя знаходзіцца ў камеры.

Міх тым, адвакат Вера Страмкоўская выказала здзіўленне такім рашэннем медыкай. Яна сцвярджае, што Стараўтай ўперанёс у турме інсульт, у яго авастрыўся атэрарасклероз і хранічны бранхіт, і нездарма незалежная медыцынская камісія месяц таму выказалася за тэрміновае лячэнне Стараўтайава ва ўмовах стацыянара. «Калі са Стараўтайавым нешта здарыцца, віну за гэта падзеляць і тыя медыкі, якія не адважыліся выказацца за вызваленне з-пад варты старога і хворага чалавека», — заяўвіла В. Страмкоўская.

Дарэчы, паводле словаў начальніка аддзела МУС Леаніда Глухўскага, усяго ўзбуджана 56 крымінальных справаў, звязаных з дзеяньнем акцыянернага таварыства «Рассвет».

Алег ГРУЗДЗІЛОВІЧ

У Ляўонава забралі стрэльбу

У доме былога міністра сельской гаспадаркі Васіля Ляўонава праведзены паўторны вобыск.

Канфіскавалі паляўнічую стрэльбу, з якой Ляўонаў паляваў яшчэ ў тыя часы, калі быў першым сакратаром Магілёўскага агракампартыі.

Усе дакументы на стрэльбу быўлі ў парадку, але следчы гэта не спыніла. Перавярнуўшы ўсё ў хаце, яны з'ехалі праз некалькі гадзінай, прыхалішы стрэльбу ў якасці «трафэя». Адвакаты звяртаюць увагу на такую акалічнасць: парапельна з вобыском праводзілася ацэнчанская экспертыза дома Ляўонава, што паводле закона можна рабіць толькі пасля рашэння суда аб канфіскацыі маёмысці.

Алесь ПАЙЛОВІЧ

Прэзідэнт з'ездзіў на мяжку

Прэзідэнт Літвы Валдас Адамкус 21 ліпеня наведаў беларуска-літоўскую граніцу, дзе заявіў аб неабходнасці далейшага паліпшэння аховы мяжы і падрыхтоўкі персаналу.

У прыватнасці, прэзідэнт Адамкус агледзеў першы дэм

НАЗІРАННІ

Каменттар Гродзенскага абласнога тэлебачання бадзёра паведаміў, што ўсё ў нас робіцца «ў свеце загадаў прэзідэнта», і на душы ў мяне стала спакойна, надзеяна, як за кітайскім муром. Яму давяраць можна: калі што загадае, дык загадае. Альбо, напрыклад, падзякуе.

Да прыдуманага ім самім нядынга свята (таго самага «дня рэспублікі») былі разасланыя «падзячныя» лісты з прэзідэнцкім подпісам лепшым працаўнікам. І цялятніца яго атрымала, і доктар, і настаўніца пачатковых класаў, і токар, і нават «прыгатавальніца тварагу» з малаказавода. Пра ўсё гэта падбражанія расказвалі па тэлебачанні. А самае цікаве, што дзякавалі ім за тое, што — ні менш ні больш — сваёй працай яны спрыяюць пабудове «па-сапраўднаму дэмакратычнай дзяржавы». Такое ўражанне, што ліст быў прызначаны

Цялятніцы і дэмакратыя

не столькі самой цялятніцы, а каб нагадаць усяму свету — і мне таксама, — што ў Беларусі рукою падаць да росквіту дэмакратыі, якая ўкараняеца на ват на фермах.

А ўвогуле прэзідэнту трэба правесці чыстку сярод тых работнікаў, якія для яго гэтыя лісты пішуць. Мяркуюце самі: заходнебеларускае мястечка адзначае паўтысячны югодкі. Прыходзіць віншаванне ад прэзідэнта, а ў ім — нейкая недаречнасць. Пра старыя падзеі пішацца наступнае: «У гады Паўночнай вайны тут знайшли прытулак салдаты рускай арміі. Па гэтай зямлі ступаў, занепакоены лёсам Айчыны, рускі цар Пётр I». Якой айчыны? Ясна, што не нашай, а

сваёй, суседнай. Аб прытулку, які ў нас «знаходзілі» да зубу узбрэоныя чужкія салдаты, таксама добра вядома. Ні за што не паверу, што такі, мякка жучы, непісменны ліст мог напісаць паважаны, сур'ёзны чалавек з дыпломам гісторыка.

І нямала людзей у нас крытычна ацэньваюць прэзідэнція «загады». Напрыклад, днём у цэнтры Гродна з'явіліся людзі з плакатамі, якія пратэставалі супраць выгнання замежных паслоў. Людзі падыходзілі і чытаці: «Каналізацыя ў Драздах — не падстава для сваркі з усім светам», «Народная мудрасць: разумны з суседзямі не сварыца». Прастаялі тая пікетоўшчыкі больш за гадзіну, і знайшліся толькі пару

адданых актыўістуя, якія рашуча заступіліся за прэзідэнта і хацелі расстраляць людзей з плакатамі, але пад рукой не аказалася аўтамата.

Гродзенская газета «Биржа Информации» правяла тэлефоннае альтаннне на конці «драздойскай эпапе» і абвяшчання Лукашэнкі з ягонай вертыкальлю персонам *pop grata* ў Еўропе. Больш за палову адзначана падтрымалі рашэнне еўрапейскай супольнасці, прычым чвэрць апытаных успрынілі «паразу прэзідэнта як сваю асабістую перамогу». Толькі 14% пашкадавалі Лукашэнку: «Яны там у Еўропе вінаватыя. Не любяць нашага Лукашэнку, а мы — любім». Хаця адна з ягоных прыхільніц — пенсіянерка мусіла прызнаць: «Лукашэнка таксама тут палку перагінае, надта велькі пан стаў. Траба нам разумнага чалавека на яго месца, ды такога няма».

Сяргей МАКСІМОВІЧ

Лісты ў рэдакцыю

Заслуги солдата

признали через полвека

Жыць ветеранов Второй мировой войны легкой никак не назовешь, да и теперь они уже не бравые и сильные защитники, а просто усталые и немолодые граждане страны.

Причем зачастую бывает так, что люди тратят годы на то, чтобы доказать свое участие в минувшей войне, чтобы получить даже не выстраданные льготы, а прежде всего достаточно важное для людей советской закалки моральное удовлетворение. Так, только в 85 лет получил долгожданное подтверждение своего участия во Второй мировой войне житель деревни Перевесье Сморгонского района А.А.Устинович.

Анатолия Антоновича призвали в 1939 году с территории Западной Беларуси в Польскую армию. Совсем немного провоевав (но ведь воевал же!), 19 сентября 1939 г. он попал в плен, затем его вывезли в Германию, где он и пробыл в лагере для военнопленных в местечке Герки (район Кёнигсберга) почти шесть лет — до 30 апреля 1945 года. В советское время А.А.Устинович неоднократно пытался доказать, что он тоже воевал на той войне, но безуспешно.

И вот наконец атташе по вопросам обороны при Посольстве Республики Польша в Беларуси полковник Матей Волошик вручил Анатолию Антоновичу долгожданный документ, подтверждающий его участие во Второй мировой войне, а также медаль «*Za udział w Wojnie obronnej 1939 roku*». Полковник Волошик специально для этого приехал в Сморгонь.

Участие и внимание — это то, что ценится очень высоко. Жаль, что от своего родного государства человек так и не дождался ни одного, ни другого.

Валентина ВЕШТОРТ, Сморгонь
Фото автора

КОШТЫ РЭКЛАМНАЙ ПЛОШЧЫ Ў ГАЗЕЦЕ

НАВІНЫ

на першай паласе — 94 000 руб./см²
на асобнай паласе — 70 000 руб./см²
у рэкламным блоку — 47 000 руб./см²
у тэлевізійнай праграме — 70 000 руб./см²
на апошнія паласе — 70 000 руб./см²

Тэл. 236-20-83

СВАБОДА НАВІНЫ
у Internet: <http://www.belarus.net/MassMedia/Newspaper/Svaboda/>**Ракуцёўскае лета-98**

У нядзелю, 26 ліпеня, у вёсцы Ракуцёўшчына Маладзечанскага раёна адбудзеца традыцыйнае свята пазі і песні «Ракуцёўскае лета-98», прысвячанае Максіму Багдановічу. Пачненца свята ў 12:00. Як заўёды, у ім бяруць удзел вядомыя беларускія літаратары, барды, сярод сёлетніх гасцей — таксама тэатр «Зынч».

Даехаць да Ракуцёўшчыны можна электрычкай «Мінск—Маладзечна» да станцыі Уша.

Паліна КАЧАТКОВА

Каля двух крыжкоў у полі

У суботу з нагоды Дня незалежнасці ў Лідскім раёне адбудзеца фест. Месца яго правядзення стала традыцыйным: каля двух дубовых крыжкоў — каталіцкага і ўніяцкага, якія стаяць у полі на магіле паўстанца 1863 года. У памяць аб героях паўстання святыя адслужаць імшу.

С.М.

Друк без цэнзуры

Напрыканцы ліпеня выдавецтва «Наша Ніва» выпусціць у свет каталог беларускага непадцензурнага друку 1971—1990 гадоў. Сярод выданняў, што ўвайшлі ў каталог, — сем нумараў самавыдавецкага часопіса «Мілавіца», які выпускаўся на гістарычным факультэце Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта з 1974 па 1976 гады; нелегальна распавяждвянны напрыканцы 70-х — пачатку 80-х гадоў гістарычныя працы Міколы Ермаловіча «Гутаркі Сымона беларуса»; першы непадцензурны перыядычны выданні Беларусі — газеты «Свабода» і «Навіны Беларускага народнага фронту».

БелаПАН

что именно они не в состоянии будут выделить из своей скромной пенсии деньги на восстановление или новое строительство той же «прыбіральні» (которую в качестве примера приводит автор статьи).

Может возникнуть ситуация, что страховой случай наступит в период между получением страхователем уведомления о застрахованных строениях и уплатой страховых взносов. Но в этом случае страхователь имеет право на получение страхового возмещения по обязательному страхованию строений.

Поскольку строения считаются застрахованными

с начала проведения в республике обязательного страхования, т.е. с 1 января 1998 года. Иначе говоря, Белгосстрах несет ответственность за все строения, подлежащие обязательному страхованию,

в том числе и за те, уплаты страхового взноса по которым не была еще произведена. Только в этом случае при выплате страхового возмещения будет удержанна сумма начисленного, но не уплаченного собственником строения страхового взноса.

Для информации. Белгосстрах за январь-май 1998 года уже выплачен по обязательному страхованию принадлежащих гражданам строений 13,6 млрд. рублей. Пострадавшим от стихийного бедствия, произошедшего на территории республики в июне текущего года, выплачено по страхованию строений 2,7 млрд. рублей страхового возмещения.

Приведенные цифры красноречиво свидетельствуют о пользе обязательного страхования строений, позволяющего человеку не остаться со своим несчастьем один на один.

С уважением,
П.СУКОНКИН,
заместитель генерального директора Белгосстраха

Ад рэдакцыі:

Публікуючы гэты каментар Белдзяржстраха, рэдакцыя тым не менш лічыць больш справядлівым і аб'ектыўным пункт гледжання, які быў выкладзены нашым карэспандэнтам у артыкуле «*Маеш хату — плаці гроши*». Аналізуочы вяртанне савецкай практикі прымусовага страхавання, журналіст звыходзіў з інтарэсаў бедных людзей, якія зусім не ў захапленні ад прэзідэнцкага дэкрэта, бо вясковаму пенсіянеру вельмі няпроста выкрайці з жабрацкай пенсіі нават 165 тысяч рублей на страхавы ўзнос. Праўда, Белдзяржстрах спрабуе авергнуць гэта, заяўляючы, што менавіта пенсіянеры «з'яўляюцца найбольш актыўнымі плацельшчыкамі». Яно так і ёсць, але прычына «актыўнасці» зусім іншая. Страхавыя ўзносы спагаюць фактычна прымусова: пакуль не заплаціш — нікак патрэбнай табе паперкі ні ў сельсавецце, ні ў іншай кантроры табе не выдацуць.

Рабы – не мы

Юрый ХАДЫКА,
намеснік старшыні БНФ,
професар

Са свайго голага і даволі галоднага паслявеннага дзяціства я вынес адно монцае і незвычайна ўражанне. Маёй маці цудам удалося пранесці праз эвакуацыю і акупацыю адзін том дарэвалоційнага выдання твораў У.Шэкспіра. Гэта быў фаліянт у цвёрдай вокладцы з даволі фрызвольным ілюстрацыямі, абароненемі ад выцвітання тонкімі лісткамі папяроснай паперы. У тых жорсткія часы кніг наогул было мала. І тая, якія я мог атрымаць у гарадской дзіцячай бібліятэцы, не ішлі ні ў якое парадуннне з антыкварным Шэкспірам. Правда, мне, 10-гадовому хлопчыку, браць фаліянт было забаронена. Але я рабіў гэта, калі бацькоў не было дома.

Чамусыць ў гэтым томе пераважалі п'есы з жыцця Старожытнага Рыма. З ілюстрацыяй я даведаўся, як выглядаў Рым, яго сенатары, патрыцы, легіянеры дзве тысячы гадоў таму. Я спрабаваў чытаць і тэксты. Але разумеў вельмі мала. Была там і п'еса «Бура». У ёй расказвалася пра тое, як на востраў, заселены дзікунамі, бура закінула карабель з рымскімі патрыцыямі. І як яны спрабавалі цылізаваць тулыльцаў. І як, у рэшце рашт, яны пакінулі востраў, адплывшы назад у Рым. Тэкст п'есы канчайцца ілюстра-

цыяй, дзе на беразе мора былі паказаны дзікуны, якія скакалі па пяску, узняўшы ўгору руکі, з вуснаў іх вырываўся вокіч «Свобода! У-у-у, свобода!»

Гэтая «у-у-у» і ўражала мянэ найболей. Яно надавала простым словам надзвычайную эмасцянальную афарбоўку. Нейкім падсвядомым чынам яно апраўдзала ў маіх вачах і раны бацькі, якія вярнуўся з вайны з трывам лычкамі за раненні. І смерці майго дзядзькі і трох стрыечных братоў, якія загінулі за свободу. Загінулі ў эмаганні з ворагам, што хацеў гэтую свободу забраць.

Зразумела, я не могу усвядоміць усю глыбіню, увесі сэнса таго вокічу. Толькі з цягам часу становілася ўсё больш і больш зразумелым, якія каштоўнасцю з'яўляеца свобода. Гэта дар Божы — і чалавеку, і народу. Каштоўнасцю, якая мае найважнейшую цену. Но дае права жыць па сваіх законах. У сваім натуральным духоўным асяродку. Шэкспір лічыў, што гэта разумеюць нават дзікуны.

Альтэрнатывай свободы ёсць рабства. Звычайна ў рабства людзі трапляюць прымусам. І змагаюцца, пакуль ёсць магчымасць. Але, калі рабскі стан зациягаецца надоўга, чалавечая поіскі дэфармуецца. Раб пачынае супраціўляцца свабоде. Так было з неграмі ў Амерыцы. І з прыгоннымі ў Расіі. Больш таго, чалавек часам вы-

бірае рабства добраахвотна, парушаючы другое прыказанне Божае — не ствары сабе куміра. Яскравым прыкладам добраахвотнага рабства ёсць аллагалізм. Цяжка і брыдка глядзець на чалавека, гатовага за пляшку гарэлкі прадаць родную маці. Гэтаксама брыдка, як на раба, які адмамаўлецца стаць свободным, бо байца згубіць кавалак кілбасы, якую яму даваў гаспадар, каб не памэр з голаду.

Абвода гэтых стацьі рабства ёсць ненормальныя. Іх можна зразумець, але нельга з імі мірыца.

27 ліпеня 1990 г. камуністычная большасць ВС 12-га скликання па-рабску прагаласавала за Дэкларацыю незалежнасці Беларусі. Так ёй было загадана з Москвы. Але незалежнасць не была патрэбная гэтай большасці. Яна яе напалохала, бо не ведалі, што рабіць з гэтай свободай. Таму началі з ёю змагацца, каб вярнуцца назад, у рабскі стан. «Улада валялася ў граzi», — сказаў толькі што абраны прэзідэнт А.Лукашэнка. Так быўлія прыслугачы гаспадароў вырашылі самі стаць гаспадарамі.

Павага да чалавечай асобы, яе годнасці — не ўласцівая для прыслугі рабаўладальніка. Апанаўшы ўладу, быўла прыслугачы больш за ўсё баяліся, што рабы вылечацца. А вылечыць іх магло толькі свабоднае праўдзіве слова. Не эканамічныя

поспехі: іх немагчыма дасягнуць, не стаўшы свабоднымі. Толькі слова. Менавіта таму з першых дзён сваёй улады А.Лукашэнка разгарнуў шалённую барацьбу з праўдай. Прывулашчы, падпрадкаў сабе дзяржавы, сродкі масавай інформацыі. Потым парвай вонкавыя знакі нашай свабоды — белыя чырвона-белыя сцяг і герб Лагонія. Потым збіваў і кідаў за краты тых, хто выходзіў на вуліцы, каб разам адчуць сябе свабоднымі. Садзіў у турмы журналістаў. Нарышце адміністратара нават свята 27 ліпеня. Каб сцерці з памяці людзей сам факт адраджэння сувэрэнітetu тысячагадовай Беларусі.

Прауда стала полем змагання з дыктатураю і рабствам. Прэзідэнт і ягоныя шматлікія памагатыя апусцілі на краіну густую хмару хлусні. У тых, хто не хоча жыць у гэтай атрутнай атмасферы, не так шмат сродкаў, каб яе развеяць. Але яны ёсць. Гэта — масавыя акцыі пратэсту. У гадавым коле гэтых акцыяў не апошнія месцы займае 27 ліпеня.

Я заклікаю ўсіх, хто не адчувае сябе рабом, і сёлета выйсці вечарам 27 ліпеня на праспект Ф.Скарыны і далучыцца да эсэціяў падтрымку нашай дзяржавы незалежнасці і асабістай свабоды. Яно пачненца ў 18 гадзін ад кінатэатра «Кастрычнік». У Мінску больш за палову насельніцтва не прыматаюць палітыку прэзідэнта А.Лукашэнкі. Мы здольныя зрабіць акцыю і святочнай, і магутнай.

Адкладзем жа справы, каб паказаць, што рабы — не мы!

ВЗГЛЯД С ЗАПАДА

Загадочная

Публикация из газеты

Washington Post

Сначала президент Лукашенко предложил иностранным послам покинуть свои резиденции, приказал отключить воду и электричество, а также повесить замки на ворота. Затем по его указанию начали выносить из резиденций мебель дипломатов. Послы покинули Беларусь. Белорусские дипломаты вернулись к себе на родину. Все это напомнило ситуацию 1952 года, когда советский диктатор Иосиф Сталин пытался выселить американского и британского послов из своих резиденций.

Импульсивный Александр Лукашенко, самый «неординарный» из всех президентов бывших советских республик,

большой поклонник деспотичного и авторитарного правления, чтобы стать единоличным владельцем дипломатического городка в Минске, решил «примирить» на себя доспехи Дон Кихота.

Зачем же он все это делает? Одни полагают, что главная его цель — завладеть комплексом элитных строений и превратить их в свою собственную резиденцию. Другие

— что он таким образом ре-

шил отомстить Западу в дикторских замашках. Третьи же считают, что Лукашенко готовит условия для вхождения Беларуси в будущем в состав соседней России и возрождения союза советского типа. Однако эти догадки остаются лишь догадками.

Европейский Союз уже прореагировал на ретивые действия белорусского диктатора: самому Лукашенко и 130-ти его министрам и чиновникам теперь запрещено въезжать в страны, с дипломатами которых президент Беларуси обещался столь «гостеприимно».

К совместному заявлению ЕС присоединились также Болгария, Кипр, Чехия, Эстония, Венгрия, Румыния, Словакия, Словения, Исландия и Норвегия. Соседняя с Беларусью Польша, признав заявление Европейского Союза как «полностью оправданное», тем не менее, заявила о своей готовности сотрудничать с режимом Лукашенко.

Вольфганг Шюссель, министр иностранных дел Австрии, возглавляющий ныне Европейский Союз, сказал, что он был «полностью обескуражен» действиями белорусских влас-

ОБЪЯВЛЯЕТ конкурс

на стипендию

на 1998/99 учебный год

и приглашает к участию в конкурсе тех, кто уже имеет высшее образование

и владеет английским языком в пределах вузовской программы

Стипендии выделены на все годичные программы Московской Школы. Магистерские программы Московской Школы: правоведение, социология, социальный менеджмент и социальная работа, политические науки, менеджмент в сфере культуры.

Стипендия Московской Школы полностью покрывает расходы на обучение, на проживание в аспирантском общежитии, на проезд до Москвы и обратно и, частично, на пребывание в Москве в период обучения.

Академии народного хозяйства при Правительстве РФ

российско-британский постдипломный университет

лиц. Госкомвуза России № 16Р-844 от 13.11.95

Прием заявок на участие в конкурсе до 24 августа 1998 года

Преподавание в Московской Школе ведется по-русски. Выпускники, успешно освоившие программу обучения, получают российские государственные дипломы о профессиональной переподготовке, а также степени и дипломы магистров Манчестерского университета (Великобритания): MA in Sociology, MA in Political Sciences, или по тел. в Минске (017) 222-80-25; MsC in Social Work and LL.M - Master of Laws. (с 14-00 до 18-00, кроме субботы и воскресенья)

Приемные испытания для участников конкурса будут проводиться в Минске в I декаде сентября 1998 года

За более подробной информацией обращайтесь по адресу Московской Школы: 117571, г.Москва, проспект Вернадского, дом 82, комн.2 или по тел.: (095) 437-98-86, 434-72-82, факс 434-75-47, E-mail: inform@msses.co.ro

ЛАГЕРРОТИП

Без «патера» нам нельзя

Семен БУКЧИН

С Божай помощью. Только в какую сторону? «Не думаю, что найдется циник, который примет эти искренние строчки за дифирамбы», — патетически заламывает руки дамочка.

Упаси Боже! Это ведь действительно исторгнуто из самых глубин народной души? А как же иначе? И то, что это так, уже на другом уровне, «научно-аналитическом», подтверждает в той же газете другая дама, кандидат не каких-нибудь, а «политических наук». Здесь уже не стишками самодельными — солидной терминологией пахнет. Прошу прощения у читателя за эту кошмарную цитату: «Белорусское же государство избрало самый безболезненный для общества и самый противоречивый для себя путь — осуществление демократических реформ при сохранении своих патерналистских функций».

Человеку неосведомленному, конечно же, хочется восхлиknуть: ну если «самый безболезненный», то почему «самый противоречивый»? Ежели без боли, то нельзя ли и без этих самых противоречий?

Впрочем, что до меня, то пусть будут и «противоречия», этот неизбывный элемент марксистской диалектики. Пусть будут «патерналистские функции» государства. Но пусть укажет мне кандидат политических наук то, что она называет «демократическими реформами». Где они, дорогуша? Ну хотя бы самые маленькие? Совсем крохотные? О как-

ких реформах речь, ежели стражи районной бани нельзя назначить без согласования с «патером»? «Патер», перефразируя русского поэта, «простор над Беларусью совиные крыла».

Вот дамочка со стихами своей мамы, она честнее ученої коллеги. Не опириует отвлеченными понятиями, а конкретно загибает пальцы. «Патер» дал сельчанам «в свое пользование» целый гектар земли, и теперь можно сеять «спасительницу-бульбу для себя не на глухих лесных делянках!» Это ли не счастье? А еще «патер» издал указ «о строительстве кооперативного жилья». А ежели бы не издал? Мы бы в землянках, конечно, ютились!

И, в конце концов, не сидит же белорус, как российский шахтер, на Горбатом мосту! Поэтому нужно кланяться и благодарить... Без крова не оставил, картохи позволил посеять... Благодетель!

А как печать благодетельствовал? «Ученая дама» привела потрясающий пример. «Я прежде всего хочу, чтобы вы жили», — заявил «патер» журналистам на недавнем форуме в Минске. Подумать только! Он нам жизнь дарует! А ведь мог бы и не даровать? Сила-то у него вон какая! Поэтому быстренько припласт к ручке и целовать без конца в верноподданническом восторге! Потому что мы народ патерналистский. И государство у нас патерналистское. И журналистика у нас имеется, соответственно, «патерная». Это в том, видимо, смысле, что вся, с потрохами, со стишками самодельными, публицистическим сюсюканьем и псевдоучеными наворотами, «патеру» принадлежащая. «Патер» — читатель строгий.

белорусская политика

тей. Он выразил свою готовность в дальнейшем еще более ужесточать меры ЕС по отношению к официальному Минску, если тот и впредь будет нарушать Венскую конвенцию.

Авторитарный стиль 43-летнего Александра Лукашенко уже привел к замораживанию отношений Беларуси со многими странами по всему миру. Главным союзником Беларуси пока остается Россия, которая делит с Беларусью единое таможенное пространство.

Политический стиль Лукашенко предполагает проведение массовых военных парадов сталинского типа с участием войск, бронетанковой техники и тракторов, как это было 3 июля 1998 года, возрождение культа личности и осуществление репрессий, направленных против оппозиции. Все это, по мнению белорусских либералов, приближает Беларусь к ее тоталитарному прошлому.

Экономическая стратегия Лукашенко — это полное не-приятие приватизации как таковой, активное субсидирование стагнирующей промышленности и отсталого сельского хозяйства и нежелание перенимать опыт реформ у других государств.

Беларусь сейчас напомина-

ет этакого самоуверенного слепца, который, настаивая на исключительности своего зрения, в упор не видит тех перемен к лучшему, которые имеют место в большинстве бывших советских республик. Вместо реформирования экономики Лукашенко демонстрирует свою острую ностальгию по ушедшим временам и предлагает проникнуться этой ностальгией 10-миллионной белорусской нации.

Оставаясь, по большому счету, аграрной страной, цели-

ся, что нынешняя Беларусь может стать моделью будущей России в случае, если Борису Ельцину не удастся решить проблемы в российской экономике и он сойдет с политической арены.

Станислав Шушкевич, бывший спикер Верховного Совета Беларуси, подписавший договор о выходе Беларуси из состава СССР, говорит: «Мы не-большое государство. И мы так не похожи на Россию. Наше сельское хозяйство пришло в упадок. Наши граж-

хатчики дважды топтал белорусскую землю — сначала это был сапог германский, а затем сапог красноармейский.

Миллионы солдат и мирных жителей погибли в той войне на земле Беларуси, а тогда на земле Белорусской Советской Социалистической Республики. Значительно пострадала белорусская еврейская община. Минск завоеватели фактически сравняли с землей. А после войны этот маленький провинциальный городок на берегу реки, каким был Минск до войны, белорусы превратили в крупный современный европейский город.

Самое удивительное состоит в том, что после всех ужасов, которые свалились на плечи этого скромного и трудолюбивого европейского народа за всю его историю, сегодня многие белорусы вновь хотят «сильной руки» и поддерживают разрушительную политику президента Лукашенко. Разрушительную не только по отношению к странам-соседкам, но и по отношению к ним самим.

История, похоже, не учit белорусов ничему.

Дэниэл ВИЛЬЯМС,
обозреватель газеты
Washington Post
Перевел с английского
Александр СИЛИЧ

Беларусь напоминает самоуверенного слепца, который настаивает на исключительности своего зрения

ком зависящей от торговли с Россией и от российских природных ресурсов, за которые, кстати, редко платят, Беларусь после всего случившегося вряд ли сможет претендовать на участие в законодательстве политических мод в цивилизованном мире.

Лукашенко ко всему явно не хватает власти, которую он имеет в Беларуси. Его все больше и больше захватывает идея «порулить» в Кремле. Некоторые россияне опасают-

дане не защищены. Лукашенко заверяет народ в том, что нынешние российские проблемы не коснутся Беларуси. Эти его слова очень популярны среди людей. Я боюсь, что они могут стать популярными и в России».

История беспощадна к Беларуси. Белорусские земли в разные времена были своеобразной «тряпкой для вытирания ног» для различных завоевателей. Только за время Второй мировой войны сапог за-

Самые активные латыши живут в Минске

Проживающие в Беларуси латыши весьма отличились и даже заняли первое место.

Во всех дипломатических представительствах Латвии, как и в самом государстве, проходит сбор подписей за проведение референдума по изменениям закона о гражданстве. Напомним, что в случае принятия поправок значительно упростится порядок получения гражданства жителями Латвии, не имеющими этого статуса. Однако проживающие за рубежом граждане Латвии на редкость неактивны: опрос агентства BNS показал, что оставить автографы в поддержку референдума пока явились всего четыре(!) человека. «Рекорд» удерживает посольство Латвии в Минске — трое подписавшихся; на втором и пока последнем месте — консульство в Витебске (одна подпись).

Вера МАКРОМЕНКО

Шпиона недооценили

Весьма интересную тяжбу с британскими властями затеял бывший сотрудник КГБ Виктор Макаров. Он требует предоставления ему пенсии — за то, что продал в 1985-1987 годах секретную информацию британской разведке.

43-летний Макаров живет в Великобритании с 1992 года. В 1987 году в СССР он был арестован и осужден на 10 лет по обвинению в государственном измене. После амнистии в 1992 году британская разведка переправила его в Великобританию, представив подъемные — 20 тысяч долларов. С тех пор Макаров работает садовником в Борнмуте. Он живет в однокомнатной квартире и получает пособие 40 долларов в неделю, что значительно меньше британской минимальной зарплаты. Материальные затруднения подвигли бывшего сотрудника КГБ к попытке отстоять свое право на пенсию через парламентский комитет по делам разведки и безопасности.

Но все британские инстанции считают его требования безосновательными. По британскому законодательству, регулирующему начисление пенсий информаторам разведслужб, единственным основанием для начисления пенсии является пребывание информатора в кадрах разведки и наличие у него официального воинского звания. Ничего этого у Макарова нет — в свой штат британская разведка его не зачисляла.

По сообщениям британской прессы, у Макарова развился депрессивный синдром, известный как «синдром перебежчика». Характерной чертой этого нервного расстройства является уверенность в недооценке новым начальством личных заслуг перебежчика. Макаров пригрозил начать голодовку прямо у стен британского парламента, но пока своего намерения не осуществил.

Владимир МИХАЙЛОВ

Оней снова вспомнили в связи с ее смертью — Галина Брежнева умерла — 30 июня этого года. Одни называли ее спекулянктой, воровкой, алкоголичкой. В память других она осталась прекрасной возлюбленной, редкой женщины, способной на невиданные по накалу чувства.

Галина Брежнева была выдающейся авантюристкой — без тормозов, без внутреннего цензора. Из ее биографии можно сделать приключенческий фильм. Сегодня в российской политике и экономике немало отчаянно смелых и свободных людей — Галину Брежневу можно назвать (с определенными оговорками, конечно) их предтечей. Она всегда поступала наперекор — традициям, обстоятельствам, приличиям и даже здравому смыслу.

Первая любовь

О детских и юношеских годах Галины Леонидовны известно лишь то, что она категорически отказалась вступать в комсомол. Ее папа, уже будучи первым секретарем молдавской компартии, ходил в университет, просил преподавателей и сокурсников повлиять на дочь. Безрезультатно.

Галия долго не могла решить, какую профессию выбрать. После школы поступила в Днепропетровский пединститут, потом, когда отец стал работать в Молдавии, перевелась на филфак Кишиневского университета. Она была плохой ученицей, на занятиях ее практически не видели. Позже, когда Брежнев стал первым лицом в государстве, подхалимы-подчиненные присвоили Галине степень кандидата филологических наук.

Первый взрослый поступок Галия совершила в 22 года — убежала с цирком шапито. Ее сердце пленил силач Евгений Милаев, который в акробатическом номере держал на плечах десять человек.

За год совместной жизни супруги родили дочь, названную в честь бабушки Викой, и порядком друг другу надоели. Галия вернулась в родительский дом (официально она развелась с мужем только через восемь лет). Но Милаев до конца дней обес-

печил себя вниманием партии и правительства: стал народным артистом СССР и занял пост директора нового цирка на Ленинских горах. Умер в 1983 году.

Девятидневная супружеская эпопея

Второй раз она вышла замуж в 1962 году. На сей раз ее возлюбленным был 18-летний иллюзионист Игорь Кио, моложе ее на 14 лет.

О бракосочетании Игоря Кио и Галины Брежневой не знал никто. Скрепив свой союз печатями, молодожены укатили в Сочи, где Кио давал очередные гастроли. Домашним она написала записку: «Выходи замуж, и оставьте меня в покое».

Известие о втором цирковом браке любимой дочери привело Брежнева в бешенство. На поиски влюбленной парочки мобилизовали лучшие силы КГБ и МВД.

— На следующее утро после приезда, — рассказывает Игорь Кио, — в холле гостиницы нас уже ждал трясущийся от страха генерал. Он ужасно переживал из-за возможных последствий. А что если Галина помирится с отцом да и пожалуется ему на сочинскую милицию?

У нас отобрали документы, Галину под усиленной охраной препроводили в Москву. Через

неделю я получил бандероль: в

ней оказался мой паспорт с вы-

данной страницей о регистрации

брачка и чье-то размашист-

кой подписью: «Подлежит обме-

ну». На том и закончилась наша

девятидневная супружеская эпо-

пея.

Барби с мужем и любовником

Галине Леонидовне было под сорок, когда она наконец-то обрела семейное счастье. Третий ее брак родители одобрили. Подполковник милиции Юрий Чурбанов, занимавший пост замначальника политотдела мест заключения МВД, был на восемь лет моложе супруги.

Ради этого звездного брака он развелся с первой женой и оставил двух детей.

На молодоженов пролился «золотой дождь» всевозможных благ и советских дефицитов.

Их укомплектовали, как игрушечный набор «Барби с мужем», — квартирой, мебелью, дачей, двумя машинами. Юрий Михайлович стал стремительно расти по службе. Через четыре года он уже был генерал-лейтенантом и заместителем министра МВД.

Но разве могло такое счастье удовлетворить его темпераментную жену?! Позже Галина Леонидовна говорила, что фамилия мужа полностью соответствует его сущности. Жить с ним было скучно: после работы Юрий Михайлович обедал, смотрел футбол или читал газету.

— Я люблю искусство, — выпив, жаловалась на жизнь Брежнева, — а муж мой — генерал.

Ее новым возлюбленным стал цыган, артист театра «Ромэн» Борис Буряче, высокий полноголовый брюнет, ходивший в джинсе, ковбойских ботинках и широкополой шляпе. Ему было 29

лет, ей — 44. Когда она сильно донимала его ревностью, говорил ей, что пора домой, к мужу, а то папа с мамой будут сердиться.

Она отдала ему всю себя без остатка: купила квартиру на улице Чехова, «мерседес», антикварную мебель. В доме устраивались пиры, здесь собирались и весьма известные, и очень сомнительные личности.

Когда они познакомились, Буряче, как нынешние люберецкие авторитеты, ходил с массивной золотой цепью на шее, но под влиянием Галины заменил цепь золотым крестом, украшенным крупным бриллиантом.

Бриллианты — лучшие друзья девушки

Страсть к драгоценным камням их сближала. По многочисленным отзывам очевидцев, появляясь на каком-нибудь приеме в Кремле или в западных посольствах, Галина Леонидовна переливалась бриллиантами, как рождественская елка — стеклянными шарами.

Драгоценности ей дарили, что-то перепадало от отца, она была постоянной покупательницей многих ювелирных магазинов. По слухам, даже брала вещи в долг, под расписку. Еще какие-то ценные экспонаты «одолживала», а попросту забирала в вечное пользование из Гохрана.

С женой министра МВД Светланой Щелоковой она проворачивала денежные махинации, скупая ювелирные украшения накануне очередного повышения

цен на золото, а потом перепродаю их в тридорога.

Правда, непонятно, зачем все это было нужно. Советский Союз был не той страной, где красоту бриллиантов могли по достоинству оценить. Собственно, и высшего света как такового не было, и, нацепив все свои драгоценности, Галина Леонидовна могла выйти разве что в цирк — посмотреть очередное представление.

Погоня за бриллиантами завладяла Галину Брежневу опять же как полный опасностей процесс, очередная авантюра. Было в этой ее страсти что-то из книжек XIX века. Галина Леонидовна строила жизнь не по классикам марксизма, а по «Графу Монте-Кристо».

Время «Ч»

Но в каждом приключенческом романе есть свое время «Ч», когда случается страшное и непоправимое. Спираль несчастий начала раскручиваться за несколько лет до смерти Брежнева.

В начале 1982 года ограбили известную дрессировщицу Ирину Бугримову. Воров вскоре арестовали, а они указали на Бориса Буряче как на наводчика.

Буряче приехал на допрос к следователю в норковой шубе, с маленькой собачкой на руках. Сразу же после допроса его препроводили в камеру. Единственное — разрешили предупредить родных, он позвонил Галине Брежневой. Но на сей раз она просто не смогла его спасти.

(Продолжение на стр. 6)

Лёгкія грошы

Барацінкі, тынфы, эфраімкі...

Уладзімір АРЛОУ

Рэдка надараецца тыдзень, каб не было паведамленняў пра айчынных фальшываманетычкаў і іхніх калегаў з білікага і даўлекага замежжа. На Беларусі яны шчыруюць. А што, калі глянуць на праблему ў рэтраспектыве? Можа, нашыя продкі былі больш сумленнымі або проста больш баяліся законаў?

Гістарычныя росшукі не дазваляюць даць на гэтыя пытанні адназначнага адказу.

Aбводзіць вакол пальца кліентаў партнёраў людзі на-вчыліся яшчэ ў часы на-туральнага абмену, і ў гэтым, траба сказаць, продкі беларусаў нічым не адрозніваліся ад суседзяў. Як сведцаць дакументы, у Сярэднявеччы нямецкія купцы нярэдка прывозілі па Дзвіне ў Палац і Віцебск соль, напалам змяшаную з белым пяском. А ўзамен маглі атрымаць акуратныя кругі воску, дзе самога воску было ненашмат болей за сумесь смалы з жалудовай і гарохавай мукою.

Але яшчэ цікавей глянуць на часы, калі таварны абмен пайшоў у занянпад, а грашовыя адносіны перамаглі канчаткова.

Архіўныя сховішчы збераглі ліст маістра Лівонскага ордэна Ёгана фон Ларынгофена, адпраўлены ім у 1493 годзе са сваёй стаўліцы Вендана ў Рэвель (Талін) тамтэйшым бургасмістром і ротманам. «Па-сябройску вам паведамляем, — пісаў маістр, — што нейкія людзі прыехалі ў Рыгу з Палацка, маючы з сабою фальшывыя манеты, адчаканенныя на ўзор нашых венденскіх шылінгаў. І аднаго з тых людзей схапілі ў Рызе, і сказаў ён, што такіх манет карбавана ў Палацку палова ласта (960 кг). Некалькі гэтых падмінных шылінгаў пасылаем вам, каб вы іх агледзелі і маглі засцерагчыся». Лівонскі шылінг важыў 1,15 грама. Нескладаны падлік паказвае, што полацкія ўмельцы выпусцілі тым разам блізу 850 тысяч фальшывых манет. Размах іхняе дзейнасці не можа не уражваць нават сэнсі.

Уважкім Княстве Літоўскім гроши выпускаў Віленскі манеты двор. З ім, дарэчы, звязанае з'яўленне ці не самай надзейнай, пашыранай і

Такія тынфы выпускаліся ў 1666 г. На рэверсе манеты — Пагоня, герб ВКЛ.

датнай харктыстыкай карыслівага стала прымаўка: «За шэлег жабу ў Вільню пагоніць».

A «проста так» у фальклоры нічога не бывае. Нялюдзь басць да шэлега мае сваё гісторыю. Рэч у тым, што ў сярэдзіне XVII ст. раней стабільныя фінансы Вялікага Княства Літоўскага і Польшчы, аўяднаных тады ў федэратыўную дзяржаву Рэч Паспаліту, былі моцна падарваныя войнамі. Свае паслугі ў выратаванні грашовай гаспадаркі краіны прапанаваў ягоныя ваянічныя падраздзяленія.

Між іншым, значнасць талера ў гаспадарчым жыцці Вялікага Княства шырокая адлюстраваная ў беларускім фальклоры. Талерамі шчодра сыплюць героі народных баладаў, разлічаючы і адкуплюючы ад непрыяцеляў казачныя персанажы. У стараадуйнай вясельнай песні пяеца:

Не гніся, татачка, не гніся,
Кладзі талеры на місе...

Нашу цвёрдую серадняве-

ную валюту згадваючы нават ка-

лыханкі:

Што вязеш, Рамане?

Воз дзяўчат, васпане.

Па чым цэніш, Рамане?

Па талеры, васпане.

Разам з талерамі чаканіліся і

іншыя манеты: шасцігрошавікі,

дукаты, соліды. Дукат, або як яго называлі ў народзе «чырвоныя залаты», быў дарагой і сапраўдай залатой манетай. У Заходнім Еўропе яму адпавядалі фларыны, ліўдоры, гульдэны. Ад беларускага «чырвонага залатога» атрымай пазней сваё найменне расійскі «чэрвонец». Гэта спачатку срэбная, а потым білонавая (са срэбра нізкай пробы і іншых металоў) і медная манета таксама была вельмі распаўсюджаная, а таму пакінула ў памяці ў беларусаў прыкметны след..«За шэлег душу прадца гатовы», — какуць пра несумленнага чалавека, а вы-

спрытна выкарыстаўшы сваё імя, «выратавальнік» не толькі набыў шляхецтва і пасаду каралеўскага сакратара, але ў 1658 годзе стаўся арандатарам найбуйнейшага ў дзяржаве кракаўскага манетнага двара. Сойм ухваліў праект Бараціні — масавую эмісію медных солідаў з курсам ранейшых білонавых, або з вартасцю 1/3 срэбнага гроша. Інчай какучы, яшчэ да свайго з'яўлення на свет гроши, якія народ хутка ахрысьціў «baraцінкамі», ужо быў прызначаныя на ролю непадынакэнных.

Манетныя двары Рэчы Паспалітай працавалі з велізарным напружаннем і, па сутнасці, бескантрольна. Чаканышкі, як маглі, змяншалі таўшчыню манетак, здабываючы з кожнай медной грыбні лішнія дзесяткі барацінік. Да гэтай выгаднай справы імгненна падключылася безліч фальшываманетчыкі. У выніку «шэлег» Ціта Бараціні хутка нікто не хацеў браць.

ва кандидатов в члены ЦК. Позже Соколова приговорили к расстрелу, Колеватов получил 15 лет лагерей. Покончили самоубийством супруги Щелоковы. Буряце попал в тюрьму на пять лет, да так там и пропал. И до того часто пившая Галина Леонидовна совсем перестала себя контролировать.

Последний раз она вышла в свет 8 марта 1984 года. Недолго правивший Черненко пригласил ее на прием в Кремль. На скромном костюме Брежневой красовался орден Ленина, втихую врученный ей в 1978-м как подарок на 50-летие.

Но Черненко умер. В 1988 году арестовали Юрия Чурбанова, и он в конце концов получил

Калі вярхі Рэчы Паспалітай разумелі, што надышоў час ратаўцаца ад самога «ратаўальніка», пры каралеўскім двары з'явіліся чарговыя іншаземцы-авантурystsы браты Андрэй і Тамаш Тынфы. Яны распачалі чаканку новай манеты — злотага, які, між тым, вельмі нарадваў «барацінку», бо меў адзнаку: «30 польскіх грошай», хоць срэбра ўтрымліваў усяго на 12 грошай. Дасціцнай, але адзінай кампенсацыяй за непаўнаважкасць «тынфа» быў надпіс, які ў перакладзе з лаціны гучай прыблізна так: «Жаданне выратаваць Айчыну вышый за сапраўдны кошт металу».

Пра маштабныя здзяйсненні фінансавых «рэфарматараў» XVII стагоддзя нагадвае знойдзены нядынаў ў вёсцы Палачаны паблізу Маладзечна скарб з дзвюх тысячаў «барацінкаў» і «тынфаў».

Да далейшага разладу фінансава-кредытнай сістэмы краіны прычынілася чаканка ўжо адкрыта фальшывых грошай, разгорнутая ў час Сямігадовай вайны (1756—1763) берлінскім банкірам Эфраімам, Ісаакам і Ісаакам. Гэтыя падрималынныя грабрэзі дзеянічна падаручніні прускага караля Фрыдырху II, які фінансаваў іх прадукцыяй сваё войска. Дзевяты вал «эфраімкаў» накрыў Польшчу і Беларусь. У хроніцы полацкага Сафійскага манастыра ў 1761 годзе адзначалася, што «тывя манеты адліваліся зусім не са срэбра, а чаканенія былі з жалеза і медзі, а потым адбельваліся срэбрам так, што нельга было адрозніц іх ад сапраўдных».

Hапрыканцы XVIII стагоддзя землі Вялікага Княства Літоўскага былі захоплены Расійскай імперыяй. Новыя ўлады праводзілі жорсткую каланіяльную палітыку, але мусілі лічыцца з ранейшай гравірованай сістэмай. Сенат запатрабаваў ад жыхароў беларускіх губерніяў здача «іноземных манет» толькі ў 1844 годзе. З тых часоў Беларусь аказалася канчатковая ўцягнутай у грашова-фінансавую гаспадарку царскай Расіі, разам з чым пачаўся і новы этап дзеянісці фальшываманетчыкаў, спраўа якіх, на жаль, паспяхова дажыла да нашых дзён.

Будзьце пільныя, шаноўныя чытачы! Але калі нехта ўсё-такі здолеет урэчыць вам фальшывыя долары або маркі, паспрабуйце сущэцьца тым, што ў вашым старажытнім родзе несумненна знайдзіцца прадкі, падмунутыя фальшываманетчыкамі яшчэ ў сівым Сярэднявеччы.

шой московской квартире, в тихом центре. Она открывала дверь всем, кто в нее звонил. Пьяная, опустившаяся, живописнее любого московского бомжа, она была благодатной натурай для отечественных и западных фотографистов. Ее последний ухажер Илюша, малограмотный механик, был моложе ее на 20 лет. Единственными развлечениями влюбленных были выпивка и драка.

Наконец в 1995-м взбунтовались соседи элитного дома, которым надоели пьяные разборки потерявший рассудок Галины. Они предъявили ультиматум ее дочери, и та увезла мать в клинику.

Похоронили Галину Леонидовну на Новодевичьем кладбище, рядом с матерью, Викторией Петровной.

По материалам журнала «Профиль»

Даты і лёсы

24 ліпеня

1943. Быў створаны Брэсцкі абласны антыфашистыкі камітэт, пад кірауніцтвам якога дзеянічала больш за 400 падпольных антыфашистыкі арганізацыяў і груп.

1988. У канадскім г. Эдмонтане людзі з'еўлі найвялікша ў гісторыі марозіў (вяршковое, з сірапам і ягадамі) вагой 24 тонны 908,8 кг.

25 ліпеня

1908. Нарадзіўся Брытанік Глен Вулф. За сваё жыццё гэтыя балтыкі святар меў 27 жонак і 25 цешчай (з дзвюма жонкамі ён браў шлюб двойчы).

1938. Адбыліся выбары ў Вярхоўны Савет БССР 1-га склікання.

1943. У Італіі быў прыняты закон, які забараніў фашызм ва ўсіх відах і формах. Кароль Віктор-Эманэль прызначыў прэм'єр-міністрам замест звернугнага Мусаліні героя антыфашистыкі барацьбы Бадолію.

1978. У англійскім г. Олдэм нарадзілася перша ў гісторыі дзіця, пачатая «ў прабірцы» (па-целам сваёй маці). Сёлета Луїза Браун святкуе ўжо сваё 20-годдзе.

26 ліпеня

1847. Ліберыя першай з афрыканскіх калоній абвесціла сваё незалежнасць. Неўзабаве ў ёе перасялілася з ЗША шмат быльх рабоў-неграў.

1908. Нарадзіўся першы (і апошні) марксісткі прэзідэнт Чылі Сальвадор Альенду. Спраба пабудаваць у Чылі сацыялізм прывяла краіну да анархіі і скончылася дзяржаўным пераваротам, падчас якога Альенду быў забіты.

1908. У ЗША быў заснаваны адні з найбольш упłyowych специяльных службаў — федэральная служба расследавання ФБР (FBI).

1943. Нарадзіўся сучасны патрыярх рок-музыкі Мік (Майл Філіп) Джэгер, заснавальнік блюз-рокавага гурта з хуліганскай рэпутаций The Rolling Stones.

1980. Амерыканец Джо Бойэн пастаўіў новы рэкорд у хадзьбе на хадулях: прайшоў ад Лос-Анджэлеса да г. Бойэн, штат Кентукі (4.804 км.) за 128 дзён. Папярэдні рэкорд належыў французу Сільвену Дарнону, які ў 1891 г. прайшоў на даўгаступах 2.945 км ад Парыжа да Масквы праз Вільню і Беларусь за 58 дзён.

1993. На тэрыторыі Беларусі былі выведзеныя з абарачэння савецкія і расійскія гроши. Тады расійскія рублі абменьваліся на разліковыя білеты Нацбанка Беларусі па курсу 1:1.

27 ліпеня

1826. Для барацьбы з падпольнымі аўяднаннямі і іншадумствам увогуле ў Расіі была створаная новая спецслужба — 3-я Аддзяленне Асабістай Яго Імператарскай Вялікасці Канцылярыі на чале з графам Бенкендорфам. Пад асаблівымі патранаж гэтая спецслужба ўзяла «пальчына небяспечныя» губерніяў ВКЛ.

1940. НКВД БССР далаўшы, што за 9 месіцаў пасля долучэння Заходніх Беларусіў там было раскрыта і ліквідавана 109 падпольных антысавецкіх арганізацыяў, якія аўдноўвалі 3.231 чалавека.

1941. У Мінску вышайшы першы нумар «Беларускай газеты», якія выдавалася да 28 чэрвеня 1944 г. Сучасная «Беларуская газета» выходит з 1995 г.

1953. З п

